

раходче, не мога, защото струва $1\frac{1}{2}$ лева; да му купя войници, пакъ не става, защото една редица струва 1 лв. и 20 ст. Да му купя дяволче въ кутийка и то не може, защото дяволчето струва 90 стотинки.

Мисли, мисли, ала нищо не намисли. Най-послѣ въздѣхна и рече: „ако татко ми бѣше богатъ търговецъ, щѣхъ да му искамъ 2 лв., но той е бѣденъ, затова нѣма никога да се съгласи да ми даде толкова пари. Какво да се прави сега?!“

— Хж, сега ми дойде на умъ какъ ще стане тази работа, си каза Митко засмѣно. Когато продавамъ стока, ще тегля на купувачитѣ леко, а ще имъ взема пари за повече.

Въ това врѣме въ дюгения влѣзе единъ старъ обуцарь. Митко скочи на крака и го попита що желае.

— Трѣбватъ ми клечки, гвоздеи и конци.

— А по колко искашъ отъ тия нѣща?

— По 300 грама отъ клечкитѣ и гвоздеитѣ и 50 грама конци.

Митко тозчасъ почна да тегли исканитѣ стоки. Той ги прѣтегли една по една, а обуцарьтъ въ това врѣме разглеждаше разнитѣ стоки въ дюгения.

— Заповѣдайте, каза най-сетнѣ Митко, стоката е готова!

— Добрѣ, а колко струва всичко? запита обуцарьтъ.

— Точно три лева.

Обуцарьтъ заплати паритѣ, взе нѣщата и отиде въ дюгения си. А Митко брои паритѣ и си дума: Тъкмо 60 стотинки го измавихъ — по 20 стотинки отъ всѣка стока. Ако въ деня продамъ